

Zpravodaj Klubu kaktusářů Astrophytum Brno

AZET

3/2008

Z činnosti klubu – členské a výborové schůze

Sedm křížků Josefa Odehnala

Na návštěvě u Rudy Krajčí

Burza kaktusů při výstavě skalniček

Výstava kaktusů

Výstava kaktusů v Praze

Zdařilé či nezdařilé roubování

Korespondence Mareš – Frič

Notocactus ottonis var. vencluanus

A bylo jaro...

... Všecko, všecko kvetlo, a ty včely tolik bzučely, a ta tráva byla taková veliká, a ta rosa jako granáty, a ti ptáčci tolik zpívali, a ti cvrčci – ale ti se něco nacvrčeli!

A cvrkot bylo lze pozorovat i u kaktusářů (nejen v krajině Broučků Jana Kariáta, odkud jsem si půjčil úvodní citát).

Jaro je nepochybně nejvýraznějším obdobím kaktusářského roku. Po probuzení rozkvétá většina kaktusů, konec jara je proto i časem konání mnoha výstav, vzájemného navštěvování, poznávání. . .

Skládám dohromady písmenka, abych z informací a dojmů letošního jara udělal přehledný souhrn událostí týkajících se hlavně našeho klubu. A že jich bylo a je tedy o čem psát, bude toto číslo opět šestnáctistránkové, s čímž jsem zpočátku ani moc nepočítal. Snad Vám to vadit nebude.

Je začátek července, venku horko. . . Pokračuji v tom, co jsem začal, plním slib z minulá a doplňuji, co jsem zůstal dlužen, co se nevešlo nebo jsem nestihl. Tož se přesvědčte sami.

Toto číslo zpravodaje dostává do ruky většina z Vás na první členské schůzi po prázdninách. Věřím, že svěží a odpočatí po dovolených, opálení, plní zážitků – doufám, že hlavně příjemných – jste nabrali nových sil, ledaco jste viděli, slyšeli, prošli, nafotografovali, s nadšením vypravujete svým známým. . . Co říkáte? Nechcete se podělit s ostatními členy? V Azetu se kousek místa najde, i když stále mám „ve frontě“ věci, které na otištění teprve čekají (vizte na konci čísla). Tož napište, pošlete povídání či obrázky. Netěší mě moc a není to úplně ono, když je to jen takové divadlo jednoho herce. Nebojte se, nestyďte se a ozvěte se. Adresa je v tiráži.

Pohoda, hezký den

Josef

Členská schůze 4. dubna 2008

Přednášející Lumír Král je členem výboru Společnosti českých a slovenských pěstitelů kaktusů, předsedou Klubu kaktusářů v Ostravě a redaktorem časopisu Ostník.

Narodil se 1. 3. 1950. Kaktusy pěstoval už ve škole, členem kroužku kaktusářů v Ostravě se stává v první polovině 70. let. Začátkem 80. let byl zvolen do výboru Klubu kaktusářů v Ostravě, kde pracoval ve funkcích knihovníka a později jednatele. Sbírku má umístěnu ve skleníku na zahradě nedaleko svého bydliště v Ostravě-Porubě. Nepěstuje jen kaktusy, ale i některé vybrané sukulenty, aby sbírka byla pestrá a zajímavá a aby ve skleníku rostliny kvetly průběžně po celý rok.

Na přednášce hovořil Lumír Král a promítal obrázky ze své cesty, kde jej doprovázeli přátelé Procházka a Tomáš Kulhánek. Omezím se zde jen na výčet několika lokalit, které jsem pochytil: Salinas Grandes, Niña Paula, Quebrada de la Luna, řeka Parana, La Rijoa. . .

Zajímavá byla i historicko-systematická vsuvka, seznámení s prvními popisy některých kaktusů. Mohl bych jmenovat řadu jmen rostlin – kaktusů i ostatních,

o nichž byla na přednášce řeč či aspoň zmínka, to už ale překračuje možnosti Azetu. Jsme teprve na začátku.

Přednáška byla zajímavá, poučná a pestrá, obrázky kvalitní a dobře uspořádané. Nebyla pouze suchopárně kaktusářsky odbornou, ale ve vhodné míře poskytovala věci cestovatelské a i jiné rostliny než jen kaktusy. Myslím, že většina návštěvníků měla důvod ke spokojenosti. Obvyklými problémy byla horší slyšitelnost vzadu a nedostatečné zatemnění, které projekci kvalitních snímků dokáže poškodit.

Výborová schůze 15. dubna 2008

Za účasti pouze sedmi členů výboru se projednávaly a připravovaly následující akce: Další členské schůze a přednášky, návštěva přátel z Německa začátkem června, personální zajištění výstavy, zejména služeb v pokladně a především aktuální příprava burzy kaktusů. Byla navržena i dlouhodobá strategie pro říjnové zasedání Valné hromady Společnosti (SČPKS).

Členská schůze 2. května 2008

Kromě organizačních záležitostí týkajících se především nadcházející výstavy kaktusů byla hlavním bodem obvyklá přednáška. Opravuji: Neobvyklá přednáška.

Postaral se o ni náš člen Miroslav Trtílek. Původně bylo inzerováno, že se bude částečně věnovat kaktusům, trochu netřeskům a něco i dalším rostlinám. Přednáška byla zajímavá, pestrá, „výživná“, botanická, cestovatelská s krásnými obrázky a poutavým slovním doprovodem, pro někoho se možná stala i lákadlem k návštěvě rumunských hor – ... jen na ty kaktusy se zrovna nějak nedostalo.

Však to taky někteří náležitě obrblali – ale co teď naděláme. Zažili jsme na schůzích ledaco a zase taková ztráta času to nebyla.

Výborová schůze 13. května 2008

Za plné účasti se po gratulaci k narozeninám předsedovi Stuchlíkovi projednávaly běžné i mimořádné záležitosti, zejména: Červnová přednáška a návštěva německých přátel, další přednášky až do konce roku včetně podzimního sympózia, Bylo navrženo a rozhodnuto, že se Klub vrátí k původnímu znaku Astrophyta, který byl několikerým překreslováním pozměněn. Byla vyhodnocena burza kaktusů probíhající během výstavy skalniček. Průběh a tržba byly srovnatelné s loňským rokem, vcelku podle očekávání. Podrobně bylo domluveno maximum pro přípravu nadcházející výstavy. Bylo vyhodnoceno první dvojčíslo Azetu, konstatováno, že do konce roku bude tvořen ve stejném stylu a rozsahu, koncem roku se posoudí a rozhodne, co dál. Radek Čech informoval o návštěvě kaktusářů a jejich sbírek v Hulíně a na Zlínsku, vedeme v patrnosti jako možnost budoucích zájezdů.

Členská schůze 6. června 2008

Schůze nikterak nepřekvapila. Nepřekvapila opět tím, že byla zase něčím mimořádná. Tentokrát to bylo způsobeno přítomností několika desítek přátel z Německa. Přednášku měl jeden z hostů – Wolfgang Schindhelm – a byla mimořádná i svým tématem: Zázračný svět sloupovitých kaktusů. Téma či rostliny poněkud opomíjené a okrajové překvapily svou nádherou, mohutností, tajemností, neobvyklostí, nedostupností, náročností. . .

Přednášející zaujal i tím, že mnohé sloupovité kaktusy pěstuje doma ve svém skleníku, mocně mu rostou a krásně kvetou. Je to na naše poměry poněkud neobvyklý počin a jsme rádi, že jsme mohli být u toho.

Mám před sebou celou áčtverku popsanou poznámkami. Jenže na rozepisování se nemám tady dost prostoru a atmosféra přednášky je stejně nevyjádřitelná textovými prostředky. Připomenu tedy aspoň pár postřehů výčtem s metodou nezáměrného výběru:

- Nutnost úpravy pěstitelského skleníku (překvapivě kvůli výšce)
- Chlastají jak velbloudi. Pak prasknou
- Kvetou většinou v noci
- Takový Bolivicereus kvete i šestkrát ročně a květy vydrží otevřené dlouho
- Trixanthocereus – semena jsou zralá za 14 dnů až tři týdny
- Trichocereus macrogonus – několikadenní květy
- Pilosocereus macdowellii – plod jako mango, 10 cm. . .

Za dobrý překlad patří poděkovat Jiřímu Kolaříkovi. Po schůzi následovalo posezení s hosty v restauraci Severka, o němž nemohu referovat, nemaje žádné informace, neb jsem tehdy měl jiný program a nezna je „říšského“ jazyka. . .

K průběhu schůze mohu dodat ještě pár subjektivních dojmů: Opakované opruzování mobilním telefonem, mizerné zatemnění a mizerný poslech v horních řadách. Proč se stále bojíme mikrofonu? Nemůže „sluchové nepohodlí“ někoho znechucovat a odrazovat od návštěv přednášek? Výbor povětšinou sedí vepředu. Jaký na to máte názor? Jak to vidíte? Jak to slyšíte? (Adresa je v tiráži na konci.)

Schůze výboru 17. června 2008

Výbor se sešel téměř v plné sestavě. Hlavními body jednání bylo zajištění přednášek až do ledna 2009 včetně říjnového sympozia a hodnocení výstavy kaktusů. V souvislosti s návštěvností výstavy, strukturou návštěvníků a členské základny Astrophyta byly projednávány možnosti a návrhy, jak oslovit nové zájemce, zejména děti a mládež.

Sedm křížků Josefa Odehnala

Do minulého čísla Azetu se již nevešel článek věnovaný kulatým narozeninám našeho bývalého předsedy Josefa Odehnala. Připomněla je jen fotografie z gratulace jubilantovi na členské schůzi. Článeček Vám však nezůstanu dlužen.

Na začátek se sluší připomenout několik základních informací. Dovolím si vysosnout kousek ze dvacet let strého článku z časopisu Kaktusy:

... Všichni, kdo jej známe, tomu stále nemůžeme uvěřit, že vitální, energický, mladistvý přítel se dožívá věku, který na sklonku minulého století požíval rčení "Slovutný kmete".

Josef Odehnal se narodil severně od Brna v Kninicích u Boskovic. Po absolvování čtyřleté zemědělské školy v Olomouci nastupuje na VŠ zemědělskou, fakultu ekonomickou, kterou s úspěchem končí v roce 1961 a nastupuje úspěšnou dráhu odborného učitele.

V roce 1966 se oslaveni zhmotňuje sen, natrvalo se usazuje v Brně – na jihu, v oblasti, která přeje kaktusářům. Kaktusářské fluidum jej nakazilo natolik, že začal v roce 1968 kaktusářit s vervou jemu vlastní. Začíná, jako ostatně velká většina kaktusářů u nás, s výsevy, ovšem v sortimentu i množství značném. Většinu semen získává ze zámoří, vysévá i z našich osvědčených zdrojů. Sotva dostaví dům, buduje zahradu a na zahradě nezbytný skleník, který v rekordně krátké době zaplňuje semenáčky, přibývají i importy a rostliny od přátel. Vysévá všechno, má zájem o vše, což je na brněnské specializované kaktusářství netypické. Dobrymi rádci a učiteli jsou přátelé Fleischer, Pecháček, Schütz.

Nezůstává jen u svých kaktusů, ale věnuje se i veřejně prospěšné práci. Pracuje ve výboru Astrophyta, aktivně spolupracuje na výstavách, které obesílá velkým množstvím velmi kvalitních rostlin. Přestavěl skleník, samozřejmě náležitě zvětšil, vybudoval pařeniště. Dnes jeho kaktusové království obsahuje hodně druhů, ale stále více se začínají prosazovat gymnocalycia, která zabírají 10 m² a tak se stalo samozřejmostí, že s několika nadšenci obnovili slávu sekce Gymnocalycium. Ing. Odehnal je předsedou této sekce. Předností jeho sbírky není jen množství kaktusů, jejich velmi dobrý zdravotní stav, ale celková estetická úprava jak rostlin ve skleníku, tak i začlenění do prostoru a urbanistického vyřešení jeho okolí. Na tom všem má zásluhu nejen oslavenec, ale i jeho manželka a celá rodina, u které má vzácné pochopení pro tak náročného koníčka. Že se u Odehnalů dobře pobývá, je zřejmé z četných domácích i zahraničních návštěv.

Posledních dvacet let bylo pro Josefa Odehna vrcholem jeho kaktusářské aktivity. Pracoval v nejvyšších funkcích SČPKS, v našem klubu byl jedenáct let předsedou, několikrát se vypravil na cesty za kaktusy. O svých cestách a zkušenostech přednášel nejen v rámci Astrophyta, ale bývá zván i do dalších klubů. Za dobu jeho působení vnímáme pozvednutí úrovně našeho kaktusářství z útlumu, který hrozil v období po společenských změnách začátkem devadesátých let. I on velmi pomohl udržet a pozvednout úroveň této zájmové činnosti a pomohl tak našemu kaktusářství i v mezinárodním měřítku.

Nakonec nezbyvá, než za výbor Astrophyta poděkovat našemu čestnému předsedovi Josefu Odehhalovi za pozvání k sobě domů, do probouzejícího se skleníku a zahrady – ten den ovšem pokrytých vrstvou mokrého sněhu v poslední křeči letošní zimy. Návštěva uplynula v pohodě a spokojenosti, jubilanta ani zdaleka neopouští radost a optimismus, což mu samozřejmě rádi přejeme a těšíme se, že se spolu budeme ještě dlouho potkávat zejména na akcích klubu.

Otevírání sezóny u Rudy Krajčů

Začátkem dubna mi přišel e-mail. Psal mi nějaký Ruda (ne, nebyl to ani proslulý Pivrnec ani legendární Kovanda), že se mám přijet podívat na jeho nový foliovník do Drásova a že narazí bečku piva a jakože otevře sezónu.

A nebyl to ani žádný „nějaký“ Ruda, ale opravdický Rudy Krajčů, byť zatím možná ještě ne tak moc proslulý ani legendární, jako jeho dříve zmínění jmenovci – třeba časem. Nicméně Rudu nemusím dlouho představovat, kdo chodí na schůze a přednášky klubu, nemohl jej přehlédnout a přeslechnout. Měli jsme i možnost jej poznat na dvou přednáškách o cestách po Brazílii. Je snad prvním naším cestovatelem a botanikem, který vyrazil prozkoumávat svět sám a na kole. Nicméně ukázal, že to jde, projel kus světa, přinesl zajímavé obrázky, poznatky a zážitky a asi by se nenašel nikdo, kdo by jeho přednášku označil za nudnou.

Ale to jen na připomenutí a představení. O tom jsem ani tolik psát nechtěl. Rozsah Azetu mě nutí držet se při Zemi a moc se nerozepisovat, patří šetřit písničky. Ruda se rozhodl pochlubit novým foliovníkem, kytkami, které se na jaře probudily a začaly rozkvétat a udělat si – nakonec proč ne – i trochu reklamu.

„Hospodářství“ Rudy Krajčů se nachází skoro na kraji Drásova v hezkém a snad klidném místě. Obnáší velký polykarbonátový skleník o výměře přes 100 m² a nový foliovník o rozloze jen o něco málo menší. Ze zahrady – či pozemku už pak mnoho nezbylo.

Dnes už Ruda nebydlí v technologickém přístavku skleníku, kde se jednu dobu dokonce tísnil jen na několika metrech čtverečných máje podstatnou část zaplněnou přepravkami... „Šílenec“ a dobrodruh se možná pomalu usazuje, nicméně člověk nikdy neví, co jej napadne. A že nemívá od myšlenky k činu daleko, o tom nás přesvědčil již zmíněnými cestami a přednáškami.

Nevím, kolik přišlo za celý den návštěvníků, po dobu, kdy jsme tam byli, nebyli jsme zdaleka sami a Ruda měl co kmitat, aby se mohl aspoň chvíli každému věnovat. Bylo milé potkat tam i některé přátele z našeho klubu. A ti další mají jistě šanci přesvědčit se, zda si nevymýšlím a vyrazit někdy do Drásova. Není to daleko a podle mě taková návštěva stojí za to. Název Rudovy internetové domény vzacnykytky.cz totiž sedí. Je ale příliš krátký, než aby vyjádřil, co se dá u Rudy vidět.

Burza kaktusů

je další z pravidelných akcí Klubu kaktusářů Astrophytum Brno. Probíhá každý rok současně s výstavou skalniček v areálu Zahradnictví – Park centra Čtyřlístek v Brně-Bystřici. Kromě užitečného hospodářského přínosu pro prodávající členy a pro klub je jejím hlavním účelem upozornit a nalákat návštěvníky na zanedlouho následující výstavu kaktusů.

Zde se sluší upřímně poděkovat především našim členům, kteří byli užiteční na přípravě, při vlastním prodeji a na likvidaci burzy. Jsou to člověkohodiny poznamenané dnes vzácnou nezištnou obětavostí.

Výstava kaktusů

Hlavní akce a svým způsobem „žně“ letošní sezóny Astrophyta proběhly od 25. května do 1. června. . .

Dost! Takto by to možná napsali v novinách nebo řekli ve zprávách třeba v televizi (kdyby si toho vůbec povšimli). To umí každý druhý trouba. Já takové věci psát nemusím, protože to stejně všichni víte – a to píší stejně jen proto, aby se dalo podívat, kdybyste třeba někdy chtěli vědět, kdyže ta výstava v tom osmém vlastně byla. . . ?

Jaká byla a co se tam dalo vidět, bylo přece taky zřejmé a zjevné, máme oči, není-liž pravda? Samozřejmě jsme tam (jako správný člen s celou rodinou, kolegy a sousedy) zašli. A možná i vícekrát.

Patří se ale rozepsat o tom, co všichni neviděli. Jen těch pár vyvolených, V. I. P., kteří si místo běžných a okoukaných domácích (ne)činností a „radovánek“ šli zadovádat na přípravné brigády a tím pádem se jim dostalo možnosti a cti zažít něco nevšedního. Jasně – Bingo! Vernisáž! Neboli velkolepé slavnostní zahájení s vlajkoslávou, slavobránou, projevy stranických a vládních činitelů, přestřihávacím pásky, pochodem mažorettek, ohňostrojem, striptýzem, koncertem promenádního orchestru, balóny, provoláváním slávy, nadšeným vyhazováním klobouků do výše, chlebičky a šampaňským.

Z obvyklého každoročního výše popsaného – a proč si to nepřiznat – poněkud okoukaného schématu tentokrát nepřehlédnutelně a nepřeslechnutelně vyčuhovalo a zářilo – ba co dím – přímo oslňovalo – několik perel:

Kapela Příboj nezklamala a zraje jako víno. Začalo se mexickou svatbou. Ženichovi a nevěstě pronesl veršovaný projev předseda Astrophyta př. Stuchlík. Až jednou nebudu mít o čem psát, určitě jej tady někde „vyvěším“.

Z následujícího projevu generálního manažera hostitelské firmy Čtyřlístek Ing. Kutílka nelze neocitovat jeden jeho postřeh či podiv. I po těch (čtrnácti?) letech spolupráce stále v němém úžasu s pokleslou dolní čelistí a zasněným pohledem obdivuje dvě fáze přípravy naší výstavy:

- Přejdete ten první den a litá to, to je neuvěřitelný, to je skutečně mravenišť
- Pak je druhá fáze, které já nerozumím: Pak až to máte hotový, tak vy dokážete dvě tři hodiny nad bodlinkou tady vykládat a rozjímat si. . . Dokonce to dopadlo tak, že já díky Pepovi Odehnalovi pěstuju ty kaktusy v malým doma taky, takhle jsem tomu podlehl

Poté nás promenádní orchestr Příboj krásnou ryvolovkou doprovodil vstříc víru volné zábavy, nezřízeného utrácení v prodejním pavilonu našeho veletrhu a k tabuli prohýbající se občerstvením.

Zřejmě novinkou byl letos reprezentační ples. Kdo nezažil, neuvěří. Tož přijdete příští květen taky? Rádi Vás uvidíme.

Děkujeme všem, kteří pomohli, hlavně brigádníkům a službám. V příštím čísle se k výstavě rád vrátím, poněkud seriózněji a podrobněji i s výčty a statistikami.

Drásov 5. dubna

U Odehnalů 25. března

Wolfgang Schindhelm, přednáška 6. června 2008

A s těmi balóny jsem neblafoval

Josef Odehnal

Zahájení výstavy 23. května 2008, skupina Příboj

Výstava kaktusů Praha

V témže víkendu, kdy končila naše výstava, propukla v Praze výstava tamního kaktusářského sdružení. Neodolal jsem a vypravil jsem se tam posledního dne výstavy – 22. června – však víte, to když bylo zrovna to horko, že...

A jak se dívám, písmenka přibývají a vidím, že si něco musím nechat na příště. Tak ještě aspoň obrázek...

Zdařilé či nezdařilé roubování?

Při jedné bedlivější prohlídce sbírky kaktusů jsem si všiml, že jedna rostlina – *Astrophytum ornatum* o průměru asi devět centimetrů – ztratila kořenový systém. Když takovou věc pěstitel zjistí, bývá hniloba prorostlá cévními svazky hluboko do rostliny, i když je povrch kaktusu nepoškozen. Proto jsem ukrajoval zespodu plátek po plátku až na zdravou dužninu. Z rostliny zůstal jen malý klobouček. Co tedy s ním?

Ve sbírce mám několik echinopsisů vypěstovaných ze semen, které téměř odnožují. Neváhal jsem, jednu rostlinu seřízl a *Astrophytum* jsem na ni narouboval. Plochy roubovanců byly dosti velké. Přestože jsem rostliny spojil několika gumičkami a ty ponechal na rostlinách dlouho, spojily se cévní svazky roubu s podnoží jen v jednom místě plochou dvou milimetrů. Protože se roub na podnoží kolébal, přidal jsem k rostlině kolík s úvazkem a s rostlinou jsem zacházel velmi opatrně.

Těla kaktusů se uprostřed řezu sesychají mnohem více než na okrajích. Okraje obou kaktusů jsem proto opatrně upravoval řezem, aby se srůst cévních svazků neutrhl vzájemným tlakem. Kaktus jsem více pozoroval, tělo bylo stále svěží. Několikrát jsem již uvažoval, že rostlinu přeroubuji, ale kaktus nejevil známky vadnutí, začal dokonce přirůstat a kvést. Udivuje mě, že roub spojený s podložkou svazkem o průměru tuhy tužky je dostatečně vyživován. Žeby rostl pomaleji? Asi za osm let dosáhl znovu průměru 12 cm a výšky 18 cm. Ve sbírce se stal zajímavým „viklanem“.

Ladislav Rozsypal

Kapitoly z historie – korespondence Mareš/Frič

Z historie vybral archivář Jaroslav Stejskal

A. V. Frič, 13. 11. 1934

Pane Weingarte.

Kvituji Váš včerejší dopis. V době mé nemoci jsem dostal nějaký balíček a teprve teď po Vašem dopise jsem ho otevřel, našel v něm štočky a Váš dopis z 24. října. Musím tedy odpovědět oba.

V prvním si přejete, aby se náš poměr upravil jako dříve, v druhém doufáte, že alespoň v obchodním spojení můžeme zůstat. Netoužím ani po jednom, ani po druhém. Mám obavu, že z obojího bych měl jen škodu a ostudu, nepočítáte s mrzutostmi a eventuelními soudy. Pokud se dostaly mé rostliny do Brna, tak byly zašantročeny Bakebergovi a ten je nemusí mít. A semena si může koupit u mne každý dle mého ceníku a prostřednictvím Mareše má na ně 1/3 slevy, aniž bych já musel vědět, pro koho jsou.

Také s díky odmítám popsání mých Gymno a Microspermií, „aby mi to Němci neodbourali“. Odmítám to proto, že nevěřím v bona fide Vaší redakční rady a není třeba, aby Bakeberg byl informován o mých objevech a o mých nalezištích a sám to uveřejnil jako své objevy – jak to udělal až dosud. Že nemám důvěru k Vám je docela pochopitelné po způsobu, s jakým jste se propůjčil k tomu, abyste na mne vylákal naleziště Gymno Venturii. A to bylo už v době, kdy jiní, než Jajo měli vliv na obsah listu. Byli jste tak nestydatí, že jste mne veřejně podezřívali z podvodu, že jste tvrdili, že jsem žádné importy Venturii nepřivezl – a přece jste měli ve Vašem časopise barevnou přílohu importu Venturii a považovali jste své čtenáře za takové blbce, jímž můžete takové věci servírovat. Uveřejnili jste zfalšované prohlášení Melchersovo (ostatně Melchers si to sám vypořádá, protože jsem od něho nikdy nic nedostal), uveřejnili jste nesmysl o tom, že v Paraguayi nejsou žádné denudáty – i když jste mohli ve starých Haageových cenících najít víc než tucet denudatus Paraguayensis, var. Brunovii, Heilscherii, Schlumbergerii atd. atd. V Schumannově Nachtragu 104 je z dopisů Grosseho jasné, že na Pirivy (Piriwywei) rostou variety denudatu. A to vše jste podnikli jen proto, abyste mne vyprovokovali v naději, že já vyletím a napíšu, kde jsem Venturii našel. A to jste dělali ve službách darebáka, který mne i mého sběratele Marsonera okradl.

Jménem Bakeberga jste opravovali mé pojmenování a stavěli jste se na pedestal učenců latinářů a botaniků dbalých pravidel. A přece jsou mezi Vámi mnozí, kteří vědí, že koncovka ii a ianus není definitivně rozřešena, že mnozí botanikové a latináři, kteří vědí trochu víc než agent s jabloneckým zbožím Bakeberg, jsou toho názoru, že ianus se má používat jen u jmen krajiných/peruvianus, bolivianus atd./, kdežto u jmen osobních se má používat ii. Ale přesto sami používáte Masii ap., přesto že Maas nikdy neodešel z Hamburгу a myslíte, že já věnuji-li někomu na jeho počest rostlinu, tak že mi záleží na jeho „anus“. Takové lezení do anusu přenechávám Bakebergovi a Vám, kteří jste za několik kytiček zaprodali své svědomí, svoji čest a svůj časopis. Není žádné starosti, že by mi Němci odbourali má

pojmenování – protože jste se o to starali sami dokonale. Bakeberga nikdo už ve světě nebere vážně, mimo několika začátečníků z Kakteenfreunda, kteří se jmenují „Kakteenfreundí(a mají za okny Phyllo, nebo jeden Eps. Bakeberg udělal chybu, že vydával své listy v několika řečech a že si to cizinci mohli přečíst a udělat si o tom úsudek. Kdyby to byl vydával jen německy, byli by Francouzi, Holanďané a Angličani mysleli, že je učenec. Právě tak Kaktusář měl svůj zvuk v cizině, když mé autorské exempláře bývaly zasilány a překlady na správná místa. Ale dnes každý vidí, že Kaktusář přestal být samostatným časopisem a že jsou to jen překlady Bakeberga. Moje pojmenování jsou registrovaná – dokončuji svůj herbář, a má práce je v tisku, takže Bakebergovy i Vaše intriky jsou marné.

Píšete, že jste mi nic neupřel a že jsem Vám neprávem vynadal. Není to mým zvykem, ale pak-li máte pravdu, zavinila to bezcharakternost ještě někoho jiného, ale i o tom pochybuji – nemám však čas hledat ve staré korespondenci. Pokud se pamatují, bylo mezi námi ujednáno, že štočky po uveřejnění jsou mým majetkem. Takové ujednání jsem měl se všemi redakcemi, kam jsem psal, a jistě jsem neudělal u Vás výminku. A tuto podmínku jste upřel – psal mi alespoň Šobr, že jste ve schůzi prohlásil, že žádného takového ujednání nebylo.

Abych s Klusáčkem ulomil hrot vydírání, darovali jsme spolku rostliny, které dostal od nás Jajo do komise a výbor rostliny ty ze dvou třetin zpronevěřil: 1/3 dostal Bakeberg, 1/3 Jajo a 1/3 snad výbor, ale né členové. Ale já štočky nedostal, proti mému výslovnému zákazu a vzdor „čestnému slovu“ Šobrovu, byly znovu otiskovány a musel jsem štočky vymahat hrubostmi. Žalobou to nebylo možné, protože spolek nemá juristickou osobu, nikdo zaň neručí a měl bych z toho jen útraty a na ně bych mohl snad zabavit kořenáče u Jajo.

A můžete si myslet, že bych po styku s takovými lidmi mohl toužit? Nebo snad s lidmi, kteří vystavují Sadovského Astrophyta, které koupil od Šuby – a přesto, že je to 3.–4. křížená generace z mých původních semen Pražských hybrid, tak dovolíte, aby na nich byly určovány rodiče, prý dle květu. Kdyby i všichni členové byli takovými hlupáky a nikdo z nich neznal květy Astrophyt, tak neměl Fleischer dovolit takové podfuky člověka, který nikdy Astrophyta nevypěstoval a jen koupil práci jiného, a to ještě takového, který o sprašování neměl žádný zájem. Já osobně považuji vědecký podvod za větší zločin, než když někdo podvede o několik tisícek – a s lidmi, kteří takové podfuky provádí a podporují – myslíte, že bych chtěl spolupracovat?

A pokud jde o Mareše – toho já pane Weingarte znám déle než Vás. Zním jeho dětinství a jeho nesmyslný idealismus a chápu docela dobře, jak se asi v té společnosti vyjímal a jak naletěl „oposičníkům“, kteří z něho tahali rozumy, aby je pak použili proti němu. Docela dobře udělal, že se s Vámi rozešel, právě jako to udělal pan senátní – který je, pokud jde o lidskou špatnost, právě tak naivní, jako Mareš. Ale oba jsou počestní a poctiví lidé, mají rádi přírodu a rostliny – a ten názor nemám o většině z Vás. A píšeli Vám, je to jen proto, aby bylo jasno a abych už jednou měl od Vás všech pokoj. Jsem ale v rozpacích, jak Vám ten dopis pošlu. Nenapsal jste svou adresu a já už dávno jsem vyházel ze svého adrestypu Vaše adresy. Musím tedy požádat Mareše, aby Vám to poslal.

Na Bakebergových novinkách nemám žádný zájem. Bak. je ostal dlužen mému sběrateli Marsonerovi, od kterého jsem je dávno před tím dostal přímo, a protože ho nic nestály, tak je mohl lacino Vám dodávat, nebo si za ně kupovat Kaktusáře, čest a svědomí výborů Astrophyta – a Vy pak je můžete zase ochotně nabízet dál. Takovou nabídku mi přímo, nebo nepřímo udělali snad všichni Vaší pohlaváři – nejste prvý, ale doufám, že už budete poslední. Postarejte se o to.

A. V. Frič, 21. 11. 1934

Milý Mareši.

A opakuji Vám, že jste Weingartovi krivdil a tím si zavinil jeho nenávisť. Nalétnul jste na klepy a pomluvy. Co se týče Weingartovy poctivosti, to bych stál za ním. Že měl nepořádky, to věřím, že nezapsal každou maličkost a pak, že na konec nemohl dobře vyúčtovat – o tom jsem přesvědčen. Vy jste puntičkář a pořádný člověk, a proto to nemůžete pochopit. Ale spočítejte, co Vás stála korespondence jenom se mnou. A takovou korespondenci měl se mnou také Weingart, bylo to ve službě spolku a propagace časopisu a takových korespondencí měl víc. A tak si myslím, že nikdy spolek neměl takové jmění, aby to jen na ty korespondence stačilo a že jistě Weingart se svého hodně dosadil, něčítaje čas. Řeknete, že to byl jeho privátní plezír, ale kdyby o to neměl soukromý zájem, tak by nebyl dobrým funkcionářem. A jak Vás znám a jak to asi také bylo, Vy ve Vašem rozhořčení jste ho nazval zlodějem spolkového jmění a on ve svém svědomí klidný, musel ve Vás vidět škůdce a osobního nepřítele. A to tím spíše, že pro svou nepořádnost se nemohl z Vašeho nařčení očistit. Slovo dalo slovo – ramenáři to zveličili a oboustranně donášeli a tak se nenávidíte, aniž byste dnes věděli proč.

Mne kamaráde na Weingartovi docela nezáleží. Je to slaboch, takový nevybarvený zajíc – kam vítr, tam plášť, ale je to stejný idealista, jako Vy, jenom že je ludrák a Vy puntičkář. Vy berete vše a hlavně přátelství na lékárnické vážky, Vy kopírujete všechny dopisy, můžete se vždy o všem přesvědčit – on zapomene, co včera řekl. To je celý rozdíl mezi Vámi oběma.

A přijde-li doba, že bude Kaktusář neobchodně a přísně vědecky veden, tak bych byl ochoten napsat tam Vaším prostřednictvím několik článků – už proto, abych tam popsal HRL. Čabradai, Marešii a jiné. Ale jen Vaším prostřednictvím, jen tehdy, budete-li Vy v redakční radě. Nechci si nahnat celou tu smečku, abych s nimi musel vést korespondenci.

A vidíte, jak to jejich sočení je prospěšné. Nebýt toho, kdo ví, kdy bych se byl k tomu dostal, abych Vám poslal kopii mého herbáře, která se Vás týká. V originálu herbáře je toho ovšem víc, ale i z toho si můžete udělat ponětí, jak jsou mé novinky zaregistrovány. Jací jsou to malicherní hlupáci. Já chudák mám přes 150 nových druhů, které nemám po kom pojmenovat, a což teprve až propěstují své hybridy, bude toho jako chrysanthem, nebo jiřinek. Ale mám trochu vážnější práce, než hledat jména, většinou pojmenuji rostliny dle charakteru, habitu, květu, nebo semen. Od těch dob, co jsem pojmenováním pozdravil Einsteina, musím být ve výběru opatrným. Člověk se může mýlit v přátelích, s nimiž se stýká přes 30 let.

O. Mareš, 24. 11. 1934

Vážený mistře.

Řekněte mistře, je ta propast již tak hluboká, že se nedá překlenout a Vaše finanční poměry tak neutěšené, že již nelze sanovati? Vždyť máte pozemek velké ceny – rozparcelujte to! Vylezte z té Vaší ulity pesimismu a izolace a hodte ty Vaše novinky na trh! Vždyť v tom máte jmění!

Chcete někde ve světě zmizet! Kdybych to tak napsal já, tak mi vyhubujete, že jsem romantický snílek. A snad byste měl pravdu. Ale na Vás přece nelze vzít stejného měřítka. Z romantiky Vás jistě vyléčila ta první léta Vašeho pobytu za velkou louží a kapitulace před ženou a jejími rozmary – to se mi nezdá býti hodno Friče.

Weingart: Mýlíte se, že jsem jej nazval zlodějem spolkového jmění. To bych si tedy předložil, protože bych to nemohl prokázat. To učinil p. Papírník, ne já. Od něho to vím já, p. senátní a ještě jiní a neměl jsem příčiny nevěřit, když dle jeho tvrzení u toho byl, byl členem výboru, v němž se to dalo.

B. Weingart, 22. 11. 1934

Vážený pane cestovateli!

Na Vaši vytrvalou výtku, že jsem zapřel ústní vyjednání o štočcích, vyhledal jsem všecku naši korespondenci a nalézám jen potvrzení toho, že neexistovala, i z textu Vašich dopisů z dob, kdy jste byl ke mně přátelsky nakloněn. Píšete ve 3 dopisech o tom, abych Vám ty a ty štočky půjčil, jinde na lístku žádáte zase půjčení atd. Chápete, že jsem musil říci pravdu, že štočky jsem Vám neslíbil, že by byly Vaším majetkem. Neboť i kdyby tomu bylo opačně, oposice by byla vytkla mně, že jsem k tomu neměl práva, že je musím zaplatit atd. Hledal se proti mně prostě důvod! Z Vašeho popudu to jistě nebylo, neboť jste si na mně nikdy nemohl stěžovat. Při tom jsem však první ihned navrhl, aby Vám štočky byly zaslány a vyhověno dodatečně Vašemu přání. Co se mezi tím dělo, to jsem tehdy dobře nevěděl, neboť jsem byl na vojně, a za celou tu dobu jsem byl asi jen na třech schůzích. Také mně zbavili redaktorství. – Že se některé z rostlin Vámi darovaných dostaly do rukou Backeberga jest nesprávná informace. O všech těch rostlinách věděli lidé, kteří bydlí zcela blízko vedle p. redaktora, věděli, co přišlo, co zůstalo a hlavně co chcíplo! Neboť toho bývalo moc! – Ale oposice tehdy redaktora postavila na nohy! Nebýt jí, byl už časopis tehdy v rukou jiných lidí. Zní to paradoxně, ale je to pravda. – Co se mého zájmu o Vaše microspermie týče, ubezpečuji Vás, že nemám naprosto úmysly dojemné úslužnosti k p. Backebergovi, abych mu snad opatřil Vaše rostliny! Ten si dobře pamatuje to Vaše aprílové číslo a od té doby se mnou nemá styků! Mám např. z celého Brna největší množství Vaší gigantei, sanagasty, pak jednotlivé exempláře crucialbicentry, nigricentry atd. – O tom se všeobecně ví, a pracuje se všemožně o jejich získání. Abych se vyhnul výměně, k získání intermedie, obracím se na Vás o semena nebo o rostlinu. Vy ale nechcete prodat – proč? Mám to zaplatit Vašemu velkému škudci? To mohu taktéž Vám. – Ale vidím, že patrně moje všechny snahy o vyjasnění jsou předem marné. Jest to škoda, neboť během příštího roku mohlo vše zas být ve starých kolejích!

Notocactus ottonis var. vencluanus

Jako kytku tohoto čísla jsem hledal něco červeného, protože se mi ta barva hodí k létu. Něco, od čehož mám obstojnou fotku, něco, co by případně mělo vztah ke Klubu. . .

Taky proto, že mi zrovna kvetl, vybral jsem *Notocactus ottonis* (Lehmann) Backeberg var. *vencluanus* Schütz (1965).

Rostlina byla pojmenována na počest Františka Venclů z Liberce, v jehož výsevech se poprvé objevila. Později prý byly červenokvěté rostliny tohoto druhu objeveny i na přírodních nalezištích – jenže už nedokážu přijít na to, kde jsem to četl nebo slyšel – nejspíše na nějaké přednášce.

Původní lokalitu, odkud pocházela semena, se nepodařilo určit. Stopy vedly jen neurčitě někam do Brazílie. V Paraguai neúspěšně hledal červeněkvetoucí notokaktusy i Vojtěch Frič, dalších domněnek a nejasností je více.

Ať je to jak chce, máme tady zajímavou, hezkou a nenáročnou rostlinu, která nezabírá příliš mnoho místa a ze své nenápadnosti dokáže najednou potěšit výraznými květy, které vydrží poměrně dlouho. Červenokvěté formy se množí jen vegetativně nebo se získávají jako kříženci, což snižuje sběratelskou hodnotu rostliny. Nakonec sám nevím, jestli to, co vidíte na titulní stránce je rostlina, o níž píšete.

Nicméně jí a létu je to myslím úplně jedno.

Poslední sobota v září – jedeme do Chrudimě

Zveme Vás na „mimořádnou výjezdni členskou schůzi“ Klubu s mezinárodní účastí, která se koná téměř po celý den 27. září 2008 v Chrudimi – zavírání sezóny.

Program bývá takový: Po ránu se jde k Pavlíčkům, kde se návštěvníci mačkají ve sklenicích – sbírkovém i v tom prodejním – a kde zrovna ten den bývá desetiprocentní sleva na rostliny. Vedle v garáži se zase prodává literatura, potřeby, květináčky. . . a nahoře na zahradě se podávají opékané buřty a pivo.

Dále se obvykle pokračuje na burzu, kde se dá utráčet i prodávat a kolem poledne i poobědvat, abychom byli ve čtrnáct hodin sytí a čerství na společenskou besídku. Jejím hlavním bodem je předání Zlatého Alberta význačné osobnosti českomoravského kaktusářství. Zlatý Alberto je umně uhnětená a poctivě vypálená keramická dlaždice s plíškem opravdického zlata. Abych to nezlehčoval, jedná se o hmotné vyjádření ocenění významných zásluh či dlouhodobého aktivního a užitečného díla v oblasti našeho kaktusářství.

Následuje série bleskových přednášek převážně známých osobností.

Večer se pokračuje country balem, dá se zamluvit i přenocování a ráno bývá – opět u Pavlíčků – spravovací česnečka.

Přijdete? Bude nás tam z Brna a okolí hodně. A víme proč. Bude to stát určitě za to. Tak si to honem запиšte do svých kalendářů, nahlaste to svým sekretářkám a tajemníkům, odvolejte případné jiné události, brambory nechte v zemi, švestky na stromech a jděte s námi do Chrudimě.

Nevešlo se...

Protože i nyní je fronta toho, co Vám chci sdělit, delší, než se vejde na šestnáct stránek, nechám si zase něco na příště.

Tentokrát tu čeká zbytek korespondence Vojtěcha Friče. Jestlipak se vejde do posledního letošního čísla? Těžko, aktuálních věcí je dost.

V rukopise mám čtyři strany svých upocených zážitků a dojmů z pražské výstavy kaktusů včetně srovnání s tou naší.

Chystá se představení staronového znaku *Astrophyta*, jak již bylo zmíněno.

A jestli se zadaří a Radek Čech napíše cestopis z putování západní Evropou, najdete jej v *Azetu* taky.

Taky mi tu leží skoro nová a neosahaná kniha o sulkorebutiích od Ladislava Horáčka. Jen co dopíši tu recenzi, vrátím ji do knihovny, kde si ji kdokoli z vás může půjčit.

A vůbec – proč tam nechodíte (do té knihovny)? To máte takové pilno? Pak tedy musíte mít i spoustu zážitků a dojmů. Sem s nimi, ať z toho mají něco i ostatní. A jestli nic neděláte, nikam nechodíte a nejezdíte, určitě se stále hrabete v hlíně a čucháte ke kytkám. Nebyly by nějaké zážitky, dojmy, poznatky...? Nebo možná ležíte v literatuře či se hrbíte u počítače a lovíte na webu... Nenechte se prosím dlouho přemlouvat a odložte skromnost a ostych. Napište, pošlete, já pak jen opravím, bude-li co třeba, vysázím a rád nechám vytisknout v *Azetu* místo těch svých výtvorů.

Ještě ke knihovně: Ta je otevřená každé úterý před prvním pátkem v měsíci kromě letních prázdnin. Tedy nejen před členskou schůzí, ale i v říjnu u předsedy Stuchlíka na Jílové 23 v Brně.

Začal jsem jarem, píši v plném létě a v době vydání bude léto zřejmě za svým vrcholem. Začal jsem citátem, skončím citátem. Začal jsem červenou, snad ohnivou barvou, zkusím u ní skončit. Dík, pane Skácel:

Krátký popis léta

Požáry ze čtyř stran hoří léto

Omamně kvetou akátové háje

zelená duše vína doutná na vinicích

krvácí vlčí máky v obilí

Přichází tma a po stříbrném mostě kráčí luna

Svět je jak chleba vytažený z pece a noc ujídá

Jan Skácel – Odlévání do ztraceného vosku, 1984

Ilustrační foto – *Gym. baldianum*

Azet – zpravodaj Klubu kaktusářů *Astrophytum* Brno – Neprodejné – Redakce, jazyková úprava, sazba: Josef Polách – sazba systémem \TeX s použitím písma Computer Modern ve variantě \zSfont – tisk: Tiskárna Kašpar – vytvořeno s použitím legálního a svobodného softwaru – aniž bylo vědomě ublíženo živým tvorům – v článcích byly opraveny jazykové a typografické chyby, beze změny smyslu sdělení, není-li uvedeno u příspěvku jinak – připomínky, náměty, příspěvky prosím na adresu josef@polach.org